

[Justitsministeren]

sket, på trods af at passet har været deponeret.

Det sker tit, at vi i forbindelse med udlændinges udøvelse af samkvemsret kræver, at passet deponeres. Det sker også tit, at vi kræver, at samkvemsretten skal udøves under overværelse af tredjemand, altså at der skal være en person til stede bl. a. med henblik på en eventuel kidnappings- og bortførelsesrisiko. Hvis der er en konkret begrundet risiko for bortførelse, nægter man samkvemsretten.

Men vi bør ikke komme derhen, at den omstændighed, at den samkvemsberettigede er udlænding, i sig selv skal kunne begrunde, at man iværksætter ovennævnte sikkerhedsforanstaltninger, endsiige ophæver samkvemsretten. Men hvis vi ønsker, at udlændinge, der har børn med danskere, som har forældreretten over børnene, skal have en vis mulighed for at udøve samkvemsretten, kommer vi i amterne, som jo træffer en del af disse beslutninger, og justitsministeriet, der træffer andre af dem, nemlig hvor de bliver anket til justitsministeriet, aldrig uden om, at der indimellem vil være en risiko for, at der sker en bortførelse til udlandet.

Vi har som sagt mulighed for at kræve pasdeponering, vi har mulighed for at forlange, at samkvemsretten skal udøves under kontrol af tredjeperson, og vi har mulighed for, hvis der er en rimeligt begrundet mistanke, at nægte samkvemsretten overhovedet.

Men jeg vil gerne her allerede i første omgang føje til, at vi jo har oplevet mange tilfælde, hvor der er sket en egentlig bortførelse af barnet. Det forhold, at vi nægter samkvemsretten i tilfælde, hvor det måske kunne forhindre en kortslutning mentalt hos den, der ønsker samkvemsretten, kunne man godt forestille sig ville være medvirkende til, at den pågældende søgte at gennemføre en egentlig bortførelse.

Knud Lind (FP):

Jeg vil sige tak til ministeren for svaret. Når jeg rejste sagen her, er det, fordi jeg har fået henvendelse om en konkret sag, men da vi jo ikke tager dem op her, har jeg taget det generelt. Det angives deri, at man ligesom vender det døve øre til i amterne og justitsministeriet, når mødre forsøger at få hævet samkvemsretten, fordi moderen har mistanke

om, at den udenlandske fader har til hensigt at kidnappe barnet. Når denne risiko opstår – og den kan jo opstå hen ad vejen – så mener jeg, at moderens anmeldelse må være mistanke nok til, at man virkelig konsekvent behandler sagen. Det kan ikke være meningen, at moderen skal tage til udlandet og kidnappe barnet hjem igen, for det er jo løsningen. Der er stadig væk 20 børn i udlandet; inden for de sidste fem år er der 20 undersøgelser, som ikke har givet resultat. I det øjeblik man når over i udenrigsministeriets regie, er skaden sket, og man kan sige, at justitsministeriet, på den måde man her behandler det, er brandstifteren, og udenrigsministeriet skal agere brandmand, men det bliver altså på et lidt sent tidspunkt.

Justitsministeren (Henning Rasmussen):

Jeg vil gerne lige korrigere de tal, som hr. Knud Lind nævner her. Når der nu siges, at der er tale om 20 børn, som endnu ikke er kommet hjem, er det ikke 20 ud af de 24, hvor den, der har bortført dem, er udlænding. Det er 20 ud af de 34, hvoraf de 10 var danske, som førte børn ud af landet imod forældrerettighedsindehaverens ønske. Det synes jeg er en væsentlig korrektion. Det er ikke 20 ud af 24, det er 20 ud af 34; det gør en forskel.

Det andet, jeg vil sige, er, at der i en del af de sager er håb om, at de fortsatte forhandlinger med det pågældende land fører til, at barnet kommer hjem igen, for de er ikke opgivet; det er ikke det samme som, at vi har set det definitive resultat.

Jeg må fastholde det, jeg sagde her for et øjeblik siden, nemlig at vi ikke kan bringe os i den situation, at det forhold, at den, der ønsker samkvemsretten, er udlænding, skal medføre, at vi næsten konsekvent nægter det – det ønsker hr. Knud Lind ikke, det er jeg klar over – men vi må i hvert enkelt tilfælde nøje vurdere, om den mistanke, som bliver ført frem, om en kidnappingsrisiko, er så stor, at det bør føre til virkelig drastiske foranstaltninger. Men selv om man nægter samkvemsretten, kan det meget vel tænkes, at de pågældende alligevel fjerner barnet, for man kan jo ikke holde et barn under betryggende opsigt år og dag igennem.

Jeg vil gerne gå lidt videre med den side af problematikken. Det kunne jo tænkes, at